

VARMISTIN

Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti 1/2011

TULENJOHTOKOULUTUS
valmistaa kesän kovapanosammuntoihin s. 9

Reserviläisten ampumapäivä työllistää ampumaradan ulkopuolellakin s. 10

VARMISTIN NRO 1

22.3.2011

3. vuosikerta

SISÄLTÖ

Päätoimitus 3

Henkilöstöpäällikkö 4

Aluetoimisto 5

Seikkailua suksilla –Sysmän talvitoimintaa 10

”Porsaat” lentoradalle –tulenjohtokoulutus valmistaa kesän kovapanosammuntaan 9

Laukauksia nolla—reservin ampumapäivä 10

Sählyherruus poliiseille, ilmoitukset 11

Rynnäkkökiväärien äiti –Kalashnikov 12

Seiskatuvan Rambo—Kimmo Korhonen 14

Mukaan toimintaan 15

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy 15.6.2011. Aineisto sitä varten on toimitettava 31.5. mennessä.

Päätoimittaja

Kaarina Honkalampi
kaarina.honkalampi@maakuntakomppania.fi
044 555 2799

Mainokset

Varmistin ry
Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen
Tukiyhdistys
Puheenjohtaja Kimmo Korhonen
050 495 0811
kimmo.korhonen@maakuntakomppania.fi

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hennalankatu 259
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

yliluutnantti Tommi Tenhu
0299 484 133
tommi.tenhu@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

040 775 8992
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Komppanian toimisto

Hennala, rakennus 22
Avoimna keskiviikkoisin 16.30-17.30

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

Kannen kuva Tommi Tenhu

VOISIN LUVATA MUNKKIKAHVIT SILLE, joka muistaa tai tietää, miten olen ensimmäisen kerran törmännyt Päijät-Hämeen maakuntakomppaniaan. Loppu onkin historiaa, johon sopii hyvin vanha vertaus pirusta ja pikkusormesta.

Tänään tuijottelin näytön takaa keväistä aurinkoa ja mietin, että enpä olisi uskonut olevani nyt tekemässä komppanian omaa lehteä. Kiitos luottamuksesta, tässä se nyt on, ensimmäinen itse tehty Varmistin. Hyvin aloitettua työtä on ollut helppoa jatkaa – apua on saanut pyytäessä aina ja on tuntunut, että takana on ison joukon tuki.

Oma tavoitteeni on tehdä komppanian näköistä ja oloista lehteä, sellaista, jota odotetaan ja luetaan. Toki sivuilla näkyy oma kädenjälki, mutta lähtökohdat ulkoasulle ja sisällölle on kaivettu komppanian perustuksista. Väritys on tuttua lipusta ja viiristä, jutut ja kuvat ovat lähtöisin omasta toiminnasta ja ideoista. Sisällössä olen halunnut tuoda entistä enemmän esiin ihmisiä—ihmisten into, aktiivisuus ja erilaisten osaamisten ja persoonien rikkaus saa pyörät pyörimään ja houkuttelee uusia mukaan.

Miksi lehti sitten on tärkeä? Hyvällä sisäisellä viestinnällä kasvatetaan yhteishenkeä ja sitoutetaan ihmisiä toimintaan mukaan. Hyvin tehty ja oikeista asioista viestivä lehti kohottaa koko yksikön profiilia myös ulospäin ja kertoo, että toiminnalla rakennetaan yhteistä asiaa. Lehti on melkein ainoa väline, jolla tavoitamme myös kotirintaman, ne hieman näkymättömät tukijoukot, joita ilman emme voisi toimia. Lehdestä puoliso, lapset, kaverit tai vaikka työnantaja voivat lukea, mitä teemme.

Kaksi eniten kuulemaani syytä olla mukana komppanian toiminnassa ovat ”kaverit” ja ”kiinnostava toiminta”. Että pääsee tekemään. Ihan samoin olen kokenut asian itse. Lehden tekeminen tarjoaa loputtomasti tilaisuuksia oppimiseen –kirjoittajana, valokuvaajana, taittajana. Bonuksena tulee tilaisuus tutustua uusiin ihmisiin ja asioihin. Antakaa rohkeasti palautetta ja heitellä ideoita. Jos kaikki on aina ”ihan hyvää” hajutonta ja mautonta, ei myöskään tapahdu kehitystä. Usein aluksi hullun tuntuiset ajatukset voivat olla helmiä, kun niitä päästään jalostamaan. Älkää myöskään säikähtäkö, jos ja kun saatte minulta palautetta jutuista, siinäkin jokaisella on tilaisuus kehittymiseen, vaikka kyse ei olekaan miehekkäästä toiminnasta kuten ampuminen. Mikäs sen hienompaa, kuin saada joku innostumaan kirjoittamisesta. Johan vuonna 1839 englantilainen kirjailija Edward Bulwer-Lytton totesi, että ”the pen is mightier than the sword”.

Arvauksia otetaan vastaan.

Kaarina Honkalammi

KYNÄ VASTAAN MIEKKA

KENRAALI TALVI

OLEMME SAANEET VIETTÄÄ UPEAA PAKKASTALVEA. Sen sijaan, että ihmiset olisivat olleet tyytyväisiä normaalista ilmastoomme kuuluvasta ilmiöstä, valituslaulu on vain voimistunut. Voi hyvänen aika. Näin lyhytkö on ihmismuisti?

Kahden- kolmen leudon talven jälkeen kansalaiset valittavat täällä Etelä-Suomessa lumesta ja kylmyydestä. "Uutena asiana" tulevat sähkökatkot, hyytyvät dieselmoottorit, jäätyvät vesiputket jne... Olisiko syytä katsoa peiliin, myös meidän sotilaiden?

Ankarassa kylmyydessä yksittäisen sotilaan yksi keskeinen tehtävä on huolehtia itsestään ja varusteistaan. Muuten ei selviydy omasta tehtävästään. KUIVAT vaatteet, kerrospukeutuminen, tuulelta suojautuminen ja kasvava energiantarve kylmässä ilmassa ovat asioita, jotka kaikki olivat itsestään selviä aikaisemmille sukupolville.

Nyt tuntuu, että pitää aloittaa kaikki "nollasta". Nykypolvi ei osaa enää välttämättä huolehtia itsestään, saati sitten materiaalista. Kovassa pakkasessa (eli alle -30c) myös materiaalien ominaisuudet muuttuvat. Erityistä huolenpitoa vaativat erityisesti muovi- ja komposiittirakenteet, oli ne kuinka "pakkastestattuja" tahansa. Oma ase ei myöskään pelaa, jos se on täynnä öljyä tai kosteutta.

Ihminen pärjää vaikka millaisessa pakkasessa jos varusteet ja taidot ovat olemassa. Tämä talvi on ollut hyvä muistutus siitä, että talvikoulutuksen tulee olla osa sotilaskoulutusta myös täällä "etelässä". Toivotaan lisää pakkastalvia, että opitaan uudestaan!

Päijät-Hämeen aluetuimiston päällikkö
Everstiluutnantti Juho Raulo

p.s. Kun palvelin aikoinani 70' leveysasteen pohjoispuolella, -30c oli vain "kuiva keli". Kylmää on sitten, kun TVH:n "piikkinokkasisun" (aura-auto) valoissa voi lämmitellä...

IDEM

JAKSAA, JAKSAA!

TALVI, TUO SUOMALAISILLE RAKAS, mutta raskaskin pimeä vuodenaika, alkaa olla taitumassa jo kevään puolelle. Ainakin päivien pidentyminen helpottaa kovasti, kun ennen töihin lähtöä näkee eteensä ilman otsalamppua ja lapsetkin löytää työpäivän jälkeen pihalta ilman nimenhuutoa.

Sompaileminen yhtälössä työ + perhe + ystävät +- luottamustehtävät + harrastukset lisättynä satunnaisilla muuttujilla on jokapäiväistä tasapainoilua – useimmin varmasti palkitsevaa ja nauttinnollista. Yhteiskunta on kuitenkin kovaa vauhtia muuttunut entistä enemmän suorittamista vaativaksi. Jos jokin rutiinien osa-alue paisuu normaalia tilannetta isommaksi muiden osa-alueiden kuitenkin kutistumatta voi ohimoa alkaa kuumottaa ja yhtälön muuttujista mainitsematta jäänyt lepo kärsii sekä ajallisesti että laadullisesti. Monesti tämä aiheuttaa sen, että kaikki osa-alueet kärsivät samoin kuin sen ytimessä selviytymiseen pyrkivä yksilö. Tuntuu jopa siltä, että kaikki kaatuu päälle ja mistään ei voi nauttia.

Tuskailla ei kannata suinkaan yksin vaan jaettu tuska ei suinkaan ole moninkertainen tuska – päinvastoin! Fyysisen jaksamisen kehittämisen lisäksi Maakuntakomppaniasta löytyy ammat-tiosaamista myös henkisen jaksamisen saralta. Ennen kuin vaikeudet tuntuvat liian suurilta, ota yhteys esimieheesi tai komppanian johtoon; tukea löytyy ja sitä halutaan antaa. Vaikka murheet olisivat pieniäkin niin ne voi aina jakaa lenkki- tai painikaverin kanssa. Jatkuvan suorittamisen sijaan kannattaa ottaa aikaa itselle ja kertoa se myös ympärillä oleville ihmisille. Aina ei ole pakko vain jaksaa ja jaksaa.

Aurinkoista kevättä kohti - yhdessä!

Mika Heinonen

SEIKKAILUA SUKSILLA

Sysmän talvitoimintakurssi 21-23.1.2011

HYVISSÄ AJOIN PERJANTAINA PÄIVÄLLÄ kolmikko Aki Naumi, Jarmo Parikka ”Jake” ja Seppo Vahto hakivat varusteita varuskunnasta. Kaiken tarpeellisen pakattuaan he suuntasivat Sysmän Karilanmaalle. Etelä-Sysmän Erän kota ja lahtimaja toimivat tukikohdan perustana talviharjoituksessamme.

Illan hämartyessä ja työpäivien päättyessä alkoi väkeä virrata harjoituspaikalle. Illan ohjelmassa oli tukikohdan perustaminen. Teltan paikkaa tutkailtiin ja sitten lapioitiin lunta melkoisesti, että saatiin hyvä pohja majoitusteltalle.

Evästystä hiihtomarssille

Tukikohta tuli perustettua nopeasti ja kokemuksella. Aki pääsikin pian ohjeistamaan illan muita toimia. Katseltiin kaikille suksia valmiiksi ja väännettiin siteitä kasaan. Oli ihan mukavaa hommaa sopivassa pakkasessa, sormia kylmäsi tottumattomalle. Samalla käytiin läpi hiihtomarssilla huomioitavia asioita. Ryhmässä liikku mista, toisten kunnon tarkkailua ja ahkion vetoa, hiihtomarssin aikaisen säännöllisen huollon tärkeys tuli kaikille selväksi. Mahtoiko vaan seuraavana päivän olla kaikilla mielessä koko ryhmän kunnon huomioiminen ja huollon säännöllisyys?

Lauantaina aamusta virkeinä aloitimme hiihtomarssille valmistautumisen huolellisella aamiaisen syönnillä ja eväspussien jaolla. Ahkioita pakattiin ja partiot jaettiin, sekä määrättiin partioille johtajat. Tasa-arvoaikaan kaikki kaksi naista pääsivät omien partioidensa johtajiksi. Kartat jaettiin ja aloimme olla lähtövalmiita. Neljä toimintarastia etsittävinä ja jotain opetusta tiedossa.

Rastien perään mars

Toisena partiona lähdimme ensimmäisenä etsimään ykkösrastia. Reippaan hiihtomatkan jälkeen löysimme rastille ilman suurempia etsimisiä. Ensimmäinen oli pieni tempurata. Hyvinkin ketterästi hyvällä partiohengellä suoritimme radan nopeasti. Kiitos vielä meidän partion ”pojille”, henki oli hyvä ja kaikkia tuettiin sen mitä tarvitsi, että yhdessä oltiin maalissa ja nopeasti. Antti Pahalahti piti vielä kertauksen käsimerkeistä ja hiukan huolimme itseämme ja sitten seuraavaa rastia etsimään. Kakkosrastia sitten vähän etsittiin, mutta emme luovut-

taneet vaan suunnistimme metsän läpi rämpien hiukan rastin viereen ja lopulta osuimme rastille. Ensimmäinen tauko takki päälle ja kunnon huoltotauko, alkoi jo nälkäkin ilmoittaa olemassa olostaan. Seppo piti kunnon koulutuksen proto-sisun talvikäynnistämistä ja huoltamisesta, ettei tositilanteessa jää kulkupeli tielle. Väänsimme ketterästi pariin pyörään ja otettiin pienet ”tyypit” pellolla hangessa. Hyvin kulki sisu. Samalla rastilla kokeilimme hieman haulikolla ammuntaa. Osa osui hyvin ja kaikki saivat ainakin yhden kiekon alas.

Vaikka olimmekin toinen partio, me saimme tehdä aina latua ja toiset senkun suksivat kaikki meidän oivallukset ja harhailut perässä. Kolmosrastille oikaisimme pellon poikki ihan umpihangessa, mutta meillähän olikin hyvä kunto, mikäs siinä oli potkiessa menemään. Kolmosrasti oli niin sanottu kylmäärästä, jossa laavulla odotti vain kysymyksiä, joihin täytyi illalla vastata.

Hurjaa takaa-ajoa suksilla

Nelosrastille otimme taas suunnan kompassista ja lähdimme etsimään reittiä tiheässä metsässä. Ahkio kulki puita kierellen ja jarrumiehen ohjauksessa pikkuhiljaa perässä. Löysimme moottorikelkkauran pian ja sitä myöten menimme nelosrastille. Jake siellä odotti meitä sinkojen kanssa. Singoilla harjoitellessa ykköspartio meni meistä ohi ja se hiukan harmitti. Kaikki saivat singot toimintavalmiuteen ja kasaan. Me pääsimme aloittamaan takaa-ajon. Tai en minä partiojohtajana tiennyt, että kauhean vauhdin syy oli ykkösten takaa-ajo. Jarrumiehenä yritin vaan pysyä vauhdissa, kun miehet vetivät menemään hurjaa vauhtia. Tulimme viimein oikealle tielle ja se olikin päivällä aurattu, joten suksien kanssa täytyi hiukan taitella, että pääsimme hiekkaisella alustalla pystyssä eteenpäin. Jossain vaiheessa ykköspartio näkyi edessä ja meidän vauhti vaan kiihtyi. Ohi mentiin tietysti ja kovaa kohti tukikohtaan. Tukikohdassa odotti vielä Pahalahden vetämä viitosrasti kylmän vaikutuksesta eri laitteisiin, aseisiin yms. Kaikilla oli tukikohdassa hyvä tuntuma päivästä, kun annoimme kylmän rastin kysymyksiin vastauksia, olihan sen ykköspartio ohitettu, jee. Ilta kului varusteita kuivatellessa ja itseä huoltaessa, sekä päivää kerratta.

Sunnuntaihin herättiin reippaasti aamutoimiin ja Matin pitämään viestivälinekoulutukseen. Pienen koulutuksen jälkeen purimme tukikohdan ja suuntasimme kukin kohti himme. Paitsi Aki, Jake ja Seppo, heillä oli vielä varusteiden palautus maanantaille.

Hyvä harjoitus, johon toivoisi hiukan useamman uskaltautuvan. Homma on just niin rankka, kuin itse haluaa, ei ole pakko hiihtää kovaa, eikä suunnistaa hiukan pieleen. Partion henki oli mainio ja tosi tasa-arvoinen.

Teksti Sari Jussila **Kuvat** Tommi Tenhu

KAIKKEEN SITÄ IHMINEN LÄHTEE

Kaukopartiota kokeilemassa 26.2.2011

KAIKKEEN SITÄ IHMINEN LÄHTEE, niin ajattelinkin, kun mieheni *Teuvon* kanssa aamulla ennen viittä heräsimme kellonsoittoon ja aloitimme lähtövalmistelun Uttia kohti. Pian soikin puhelin ja *Naumin Aki* sekä *Riukan Markku "Make"* olivat jo tulossa hakemaan.

Olimme Utissa puolen kahdeksan pintaan ja kahdeksan maissa jo ladulla kaikkien alkui ilmoittautumisien jälkeen. Meillä oli Akin kanssa tarkoitus hiihtää vain 30km, mutta toiset haaveilivat 75 kilometrin lenkistä. Rinkat selässä ja lumipuvut päällä me taivalsimme ensimmäiseen kirjauspisteeseen, Paaskosken majalle. Mehutankkaus termareihin sekä itseemme ja matka jatkui. Reilu kymppi vasta takana ja minusta tuntui, että voimat loppuvat ennen kääntopistettä. Vähänkö otti päähän – olin sentään harjoitellut. Oivalsin kyllä, että nälkähän se tekee tepposensa, kun en majalla syönyt mitään. Opetusta kaikki, pitää syödä ennen kuin tulee nälkä. Vyötärön vararavinnolla ei tässä tilanteessa tee mitään, se ei liukene hetkessä energiaksi. Energiajuomalla piristyin ja jatkoimme matkaa normaaliin tahtiin.

Alamäkeä nääs

15 kilometrin jälkeen *Teuvo* ja *Make* lähtivät kohti *Anhavan* hiihtomajaa. Me Akin kanssa takaisin Uttiin, että kerkiämme huoltamaan *Teuvon* ja *Maken* uupumishetkiä, koska niitäkin heille tuli. Paluumatkalla olin jo taas voimissani ja joimme mehua vajaan puolen tunnin välein, mikä piti meidät kunnossa perille saakka. Paaskosken majalla pidimme hiukan pidemmän tauon ja tiesimme, että nyt meidänkin kunto riittäisi jo perille. Utin lähestyessä suksi vain keveni, alamäkeä nääs. Loppumatka menikin miltei mäkeä laskiessa. Vaatimaton suoritus, mutta tuntui hyvältä kokeilla. Nyt mekin Akin kanssa aloitimme heti harjoittelun sitä suurempaa suoritusta varten. Ensi vuona mekin menemme 75 kilometriä, jos vain hengissä olemme.

Pieni tutustuminen kaukopartioon avasi taas koke-musta ja onhan se melkoinen suoritus niiltä, jotka hiihtivät 75 tai 150 kilometriä. Akin kanssa aioimme haastaa kolmosjoukkuetta aktiivisemmin mukaan hiihtämään, kuinkas te muut?

Teksti Sari Jussila

”PORSAA” LENTORADALLE

Tulenjohtokoulutus valmistaa kesän kovapanosammuntaan

EPÄSUORAN TULEN OSAAMINEN on aina ollut Päijät-Hämeen maakuntakomppaniassa tietynlaisen harvainvallan käsissä. Alkukesästä 2011 järjestettävän ampumaleirin on tarkoitus saada tämä kaikki uuteen valoon – osaamista tulee laajentaa. Leirillä on tarkoitus ampua joukkueen puolustus- ja hyökkäysammuntoja oman heitinjoukkueen tukemana. Tämä vaatii erityistä valmentautumista niin heitinjoukkueelta itseltään, kuin taistelevien joukkueiden mukana kulkevilta tulenjohtoryhmiltäkin.

Kalusto käteen ota!

Vaikka Päijät-Häme etenee kiistattomassa kärjessä valtakunnan maakuntakomppanioiden rintamassa, eivät ”porsaat” ole päässeet lentoradalleen vielä komppanian kolmesta 81-millisestä kranaatinheittimestä. Täten komppanian johto päätti ottaa kovat aseet käyttöön antaen käskyn uuden kranaatinheitinjoukkueen perustamisesta. 2011 toi tullessaan uuden 4. joukkueen. Komppanian tulivoimaisinta asetta valittiin operoimaan monessa sopassa keitetyt vanhan 1. joukkueen Käki-osaston taistelijat. Näiden komppanian aktiivien ympärille poimittiin vielä joukko soveltuvia taistelijoita ja näin joukkueen runko oli valmis.

16.1.2011 Koulutus aloitettiin. Yliluutnantti Salenius asetti joukolle kovaksi tavoitteeksi olla ampumakelpoinen joukko noin kymmenen koulutussession jälkeen. Lisäksi tarvittaisiin toki sopiva määrä itseopiskelua,

omatoimista aiheeseen perehtymistä sekä harjoittelua. Lähtökohtaisesti joukkueessa ei ole kuin pari miestä, joilla on aikaisempaa kokemusta kyseenomaisesta aselajista, joten haaste on suuri. Joukko on harjoitellut yhdessä ja erikseen alkuvuodesta kaluston ampumakuntoon laittoa, tasolaskentaa sekä paikantamista.

Tulikomentoja!

Tulenjohtueen koulutus aloitettiin kartoittamalla henkilöstön osaamista ja perusteisiin palaten. Tulenjohtajat ovat kaikki tehneet samoja hommia jo varusmiesaikana, mutta osalle ryhmien jäseniä toiminta on vieiraampaa. Tykistöopinnoille sopivan herrasmieshenkisesti alkupään koulutukset suoritetaan teoriamuotoisina luokkaolosuhteissa. Jatkossa palataan vielä viestivälineiden käyttöön ja myöhemmin keväällä tapahtuvan maastoharjoittelun yhteydessä aloitetaan yhteistoimintaharjoitukset heitinjoukkueen kanssa, kehystäen heidän toimintaansa tulenjohtoryhmien viestittämin tulikomennoin.

Molempien osastojen yhteisenä tavoitteena on, että kesäkuussa annettujen tulikomentojen pohjalta iskemät osuvat maalialueelle Hätilän ampuma-alueella ja komppanian valmius toimia alueellisen torjuntavaiheen tehtävässään täydellä voimalla on taas askeleen tai kaksi lähempänä.

Teksti ja kuva Juha Mustonen ja Lauri Lännenpää

LAUKAUKSIA NOLLA

Reservin ampumapäivä on täyttä toimintaa kulissien takanakin

ITSELLENI TÄMÄ AMPUMAPÄIVÄ oli järjestyksessään kuudes ja aina ”työpäivä” on ollut samansuuntainen. Tässä harjoituksessa toimin harjoitustoimiston johtajana. Mutta mitä laukauksettomaan ampumaharjoitukseen kuuluu? Työtä tehdään lähes tauotta 24h, vaikka ampuva reservi saapuu harjoitukseen vain päiväksi.

Harjoitus alkoi omalta osaltani jo perjantaina. Ensi alkuun hoidettiin valmisteluryhmä harjoitukseen virallisesti sisälle mahdollisimman nopeasti. Paperitöiltä selvittyämme alkoi matka Hennalasta kohti Hälvälää, jossa ammunnat seuraavana päivän suoritettaisiin. Mukanamme oli pick upin verran kalustoa epäsuorantulen printteristä ja patruunakynälaatikosta aina tarkkuustietokoneeseen. Hälvälässä alkoi hurmioitunut harjoitustoimiston rakentaminen. Apunani oli osaava viiden hengen iskuryhmä, jotka kaikki olivat jo usean ampumapäivän veteraaneja. Samaan aikaa osa ryhmästäni pystytti tauluvaraston luokkaan seuraavan aamun vastaanottopaikkaa.

Juoksevien asioiden hoitajat

Tehtävänäme harjoituksessa on harjoituksen juoksevien asioiden lisäksi ylläpitää harjoituksen tilannekuvaa harjoituksen johtajan käskystä. Johtajana tässä harjoituksessa oli ylil *Tommi Tenhu*. Tilannekuvaa ylläpidetään 24h ja tämä toiminta alkaa heti kun harjoitustoimisto on miehitetty. Harjoituksessa alaisuudessamme toimii myös vartiojoukkue, joka aloitti tehtävänsä heti Hälvälän portista sisään tullessaan. Illan kuluessa saimme valmiiksi kaikki tarvittavat harjoitukseen liittyvät paperityöt sekä käsketyt asiat.

Aamuni alkoi tilannepäivystäjä *Kahrolan* ”hellällä” taskulamppu silmiin - herätyksellä klo 05.00, kömmin harjoitustoimistoon ja aloin valmistella tilanneilmoitusta harjoituksen johtajaa varten. Päivystävän päällikön, ylil *Kimmo Korhosen* kanssa annetun tilanneselostuksen jälkeen seurasi pikainen aamupala, jonka jälkeen olinkin heti seitsemän jälkeen valmiina tauluvaraston luokassa vastaanottamassa harjoitukseen saapuvia reserviläisiä.

Reserviläisiä alkoi valua harjoitukseen kutsutusti klo 07.30 alkaen aina 08.15 asti. Reserviläisten palkkalaskelmien tekeminen alkoi välittömästi tämän jälkeen. Itse sain tällä kertaa vetää henkeä tästä usean tunnin urakasta ja olinkin antamassa tasan klo 09.00 radioiteitse käskyä ammunnanjohtajille, ”ammunnat saa aloittaa”. Käskyä, jota kaikki harjoitukseen ampumaan tulleet olivat taatusti odottaneet.

Turvallisuus on tärkeintä

Kaikissa harjoituksissa turvallisuus on kaikkein tärkeintä ja niin on tässäkin. Harjoitustoimistolla on jatkuva tietoisuus siitä, mitä harjoitusalueella tapahtuu ja sen tiedon välittää vartiojoukkue. Varsinaisten ammuntojen turvallisuudesta vastaavat ammuntojen johtajat ja hekin tekevät jatkuvasti ilmoituksia tilanteesta harjoitustoimistoon. Viestiliikenne on jatkuvaa, joten uni ei harjoitustoimistossa pääse salakavalasti silmään.

”Voiko päivän viettää ampumatta laukaustakaan? Kyllä voi ja se on yllättävää kyllä mielekästä.”

Kellon lähestyessä neljää oli aika alkaa pistää harjoitusta pakettiin. Reserviläisten palkkalaskelmat oli saatu valmiiksi, litterat kirjoitettu ja palautteet kopioitu. Ammuntojen päätyttyä ampujat nauttivat *Timo Vennon* huoltotiimin järjestämät kahvit, täyttivät palautelomakkeet ja saivat palkkalaskelmat käteen. Harjoitustoimisto odotti pakattuna minua pihalla seisovassa autossa ja nokka kääntyi kohti Hennalaa. Tilannepäivystys jatkui koko ajomatkan ja aina harjoituksen viime hetkiin asti Hennalassa. Hennalassa veto- ja valmisteluryhmä sai omat laskelmansa ja näin alkoi työni olla tehty. Harjoituksen jälkipileissä mietittiin vielä, mikä meni hyvin ja mikä ei. Aina on parannettavaa, niin nytkin, onneksi. Kehittyä aina voi ja varmasti jokainen vetoryhmäläinen sitä haluaakin.

Teksti *Aku Aho* **Kuvat** *Kimmo Korhonen*

SÄHLYHERRUUS POLIISEILLE

JÄRJESTYKSESSÄÄN TOINEN SÄHLYTURNAUS järjestettiin 20.2.2011 Hämeen Rykmentin palloilusalissa neljän osallistujajoukkueen voimin. Päijät-Hämeen poliisilaitoksella oli niskassaan edellisen vuoden mestarin paineet, Maakuntakomppanian koittaessa riistää himoittu kiertopalkinto itselleen poliiseilta.

Poliisit aloittivat vahvasti ja jättivät 2. joukkueen nollille, lopputuloksen ollessa 2-0, jonka jälkeen valmiuosasto otti mittaa 2. joukkueesta, tiukan ottelun päättyessä lukemiin 3-3. Valmiuosasto jatkoi saaden vastaansa vajaan miehen 3. joukkueen. Valmiuosasto käytti ylivoimansa hyväksi ja murskasi 3. joukkueen 10-3. Seuraavaksi poliisit rankaisivat 3. joukkuetta rumin numeroin 2-11. Poliisit saivat vastaansa sisuuntuneen valmiuosaston ja ottelusta tulikin tiukka, poliisien kuitenkin voittaessa 3-2. Alkusarjaa oli jäljellä enää yksi ottelu, jossa ratkeaisi poliisien finaalivastustaja. Ottelu meni pitkälti 2. joukkueen komennossa, ja 3. joukkue joutui taipumaan 8-1. Tässä kohtaa laskutoimitus alkoi jo muistutamaan ydinfysiikkaa, sillä pisteet ja maaliero olivat tasan valmiuosaston ja 2. joukkueen välillä. Valmiuosasto oli kuitenkin tehnyt enemmän maaleja ja meni finaaliin.

Finaalin tempo oli hurja. Maaleja iskettiin vuorotellen, poliiseilla useamman onnistuessa ja Kuusisen Antin hoitaessa maalinteon valmiuosaston osalta. Viimeinen minuutti käynnistyi poliisien johdossa 4-3, kun valmiuosasto aloitti painostuksen, joka päättyi Kuusisen maaliin viime sekunneilla. Koska ottelu oli tasan varsinaisen peliajan päätyttyä, mentiin viiden minuutin mittaiselle jatkoajalle, eli se joukkue voittaisi, joka onnistuisi ensimmäisenä maalinteossa. Jatkoaikaa ei ehditty kauaa pelata, kun poliisien Juha Kinnunen iski maalin Aku Ahon selän taakse. Pettymyksen määrä oli valtaisa valmiuosastolle, mutta ottelut olivat erittäin tasaisia ja poliiseilla tulee jatkossa olemaan haaste pitää kypärä Salininkadulla.

Tulokset:

Poliisit
Valmiuosasto
2. J
3. J

Teksti Yrjö Ristkari **Kuva** Jarmo Siira

[muistoissamme]

Ystävämme

Mika Katajainen menehtyi liikenne-onnettomuudessa 4.3.2011.

Mika muistetaan komppaniamme aktiivisena toimijana ja erinomaisena so-tilaana. Otamme osaa surutyöhön.

[kiitokset]

Hyvät Maanpuolustajat!

Lämpimät kiitokseni saamastani tuesta piiripäällikön tehtävissäni, sekä mieleenpainuvista sanoista ja muistamisista siirtyessäni vapaaehtoisen maanpuolustuksen ”reserviin”. KIITOS!

Hannu Tukia

Palveluksessanne edelleen, Varmistin -yhdistyksen puheenjohtajana.

[perhetapahtumia]

Petri Ruususen perheeseen on syntynyt tyttövauva.

Janne Liinavirran perheeseen on syntynyt tyttövauva.

Onnittelemme molempia perheitä uusista maanpuolustajista ja toivotamme hyviä vaippasulkeisia!

RYNNÄKKÖ- KIVÄÄRIEN ÄITI

AK-47 — 762 RK 62 KALASHNIKOV

M.T. Kalashnikov

Aivan 1950-luvun alkuvuosina Neuvostoliiton tärkeimpien asesuunnittelijoiden ryhmään liittyi nuori panssarivoimissa palveleva, asesuunnittelu-uransa haavoittuneena sotasairaalassa aloittanut Mikhail Timofeyevitsh Kalashnikov. Kalashnikovin ensimmäinen

sotilaallinen keksintö oli panssarivaunumoottorin käyntituntimittari. Sotasairaalassa hän suunnitteli ensimmäisen konepistoolinsa, jolla käytännössä ei ollut suurtakaan sotilaallista merkitystä, paitsi suunnittelijallensa. Tämä oli lähtösäys suuremmalle ja laajemmalle asesuunnittelu-uralle.

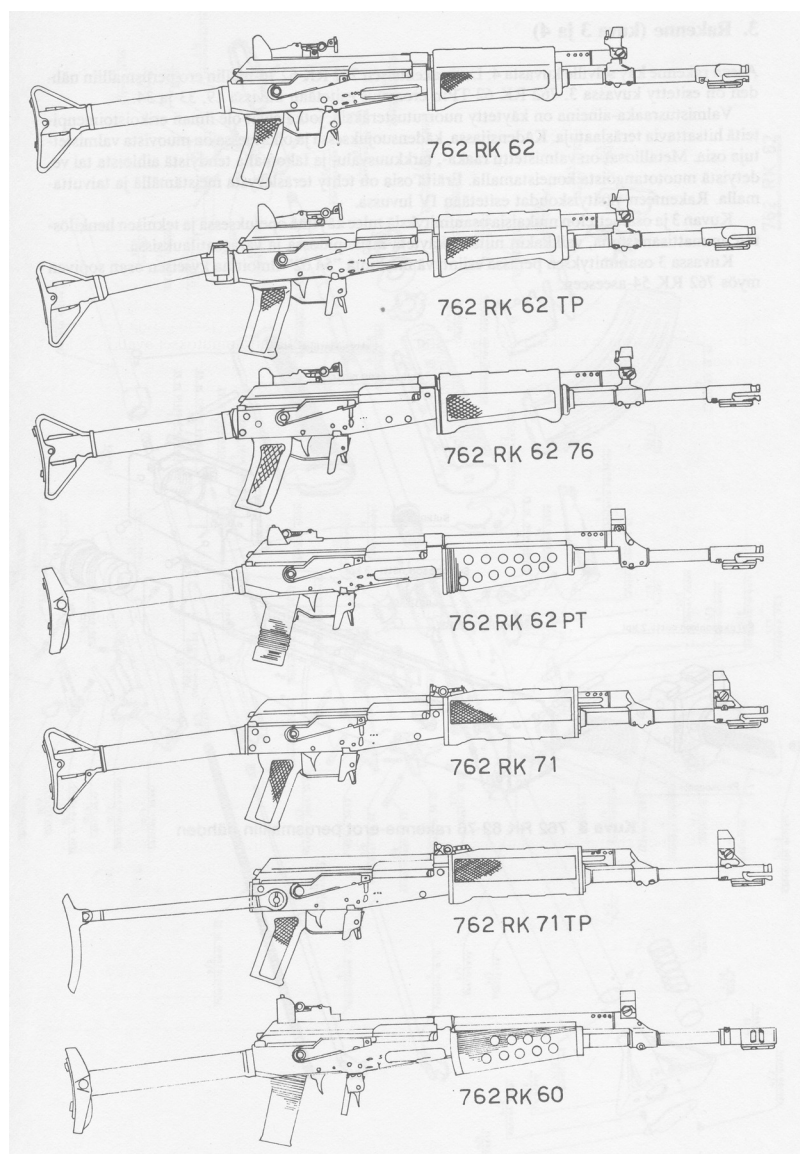
Uusi automaattikivääri AK-47

Kovrovin tehtaalla nuori asesuunnittelija Aleksander Aleksejevitch Zaitsev taivutti Kalashnikovin luopumaan mallin 1946 kehittämisestä. Zaitsevilla oli suunniteltuna uusi teräspeltinen runkolaatikkomuotoilu, uusi kaasukoneisto, laukaisukoneisto ja piipun muotoilu. Insinöörimajuri Luti ja suunnittelija Zaitsev suunnittelivat tämän uuden automaatin koneiston.

Automaattikivääreiden testauksien alkuvaiheessa Surovon koeammuntakentän johtaja, insinöörimajuri Luti huomioi kaksi konstruktiota, joilla näytti selvästi olevan kehittämismahdollisuuksia. Ne olivat Rukavishnikovin ja Kalashnikovin konstruktiot. Vuoden 1943 aikana ylempiä upseereita kiellettiin sekaantumasta asesuunnittelijoiden konstruktioiden kehittämiseen. Tästä syystä vain suunnittelija Zaitsev on mainittu yhtenä Kalashnikovin uuden asemallin kehittäjänä. Hän antoi uudelle aseelle nimeksi AK-47. Kalashnikov ja Zaitsev suunnittelivat uuden mallikappaleen loppuun 1,5 kuukaudessa, sen jälkeen se siirrettiin tehdaskoeammuntoihin marraskuussa v. 1947.

Massatuotantoon

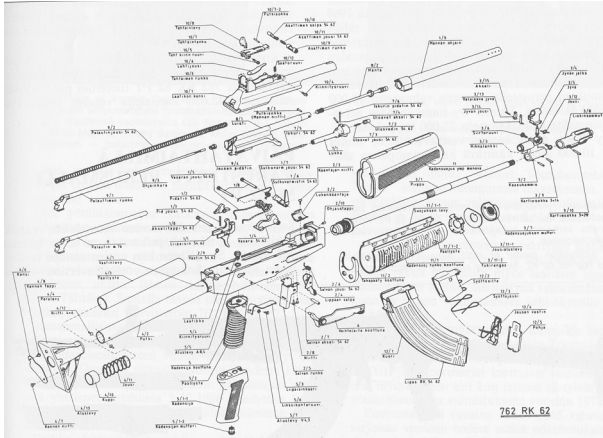
Tieteellistekniseen neuvostoon kuului 23 jäsentä. Heidän tehtävänään oli valita puna-armeijalle uusi automaattikivääri. Neuvosto totesi, että Kalashnikovin ase oli lupaavin konstruktio. Ase oli kylläkin hyvin karkeasti valmistettu, kuten m/1946/II. Neuvoston ajatuksena oli, että lisäkehys tehtäisiin tehtaalla ja sitä

johtamaan asetetaan suunnittelija itse. Kalashnikovin ase täytti kaikki muut TTT-määritelmät, paitsi osumakasa, joka oli heikko. Hieman myöhemmin onnistuneiden kenttätestausten jälkeen ehdotettiin asetta otettavaksi armeijan aseistukseen. Tammikuun 10. päivänä v. 1948 tieteellistekninen neuvosto teki päätöksen AK-47 kiväärin massatuotannosta. Aluksi AK-47 kiväärin tuotanto sijoitettiin tehtaalle n:o 74 (Kovrov).

Palvelusaseeksi

Neuvostoliiton puolustusministeriö antoi käskyn n:o2611-1033 kesäkuun 18. päivänä v. 1949 liittää AK-47 automaattikivääri puna-armeijan viralliseen palvelusaseistukseen. Kalashnikov nautti suurta arvontantoa suunnittelemansa aseensa ansiosta. Ase siis oli valittu Neuvostoliiton puna-armeijan viralliseen aseistukseen, eli suurin kynnys oli ylitetty. Vaarana vain oli, että joku muu suunnittelee vielä paremman aseensa, koska aseiden kehitystyötä tehtiin jatkuvasti. Kalashnikov oli myös hyvin poliittinen henkilö, samalla tavoin kuin Simonov aikanaan. Hieman myöhemmin hän

kunnostautui kansanedustajana Neuvostoliiton duumassa.

AK:n rantautuminen Suomeen

Liittoutuneiden valvontakomission maasta poistumisen myötä tapahtunut olojen normalisoituminen ja maanpuolustussuunnittelun elpyminen nostivat 1950-luvun puoliväliin mennessä esille monenlaisia uudistustarpeita etenkin materiaalisien jälkeenjääneisyyden umpeen kuromiseksi. Asetekniikassa oli toisen maailmansodan jälkeen tehty merkittäviä yleismaailmallisia keksintöjä ja uudelleenarviointoja, joista Suomi oli jäänyt paitsioasemaan. Eräs tärkeimmistä oli vanhojen kertalaukauskiväärien korvaaminen entistä tulivoimaisemmillä mieskohtaisilla automaattiaseilla.

Kivääriasetuksen uusimistoiementepiteiden valmistelu aloitettiin Suomessa vuosina 1954-1955. Tällöin kuitenkin keskityttiin useimpien länsimaiden tapaan suunnittelemaan totuttua ”pitkää” patruunatyyppejä ampuvia automaattikiväärejä. Hylsykoon pienentämisen asemesta kevennettiin 7.62mm:n luoti tyypiksi S-69, jonka paino on 9,6g. Uudelle kevytluotiselle patruunatyypille suunniteltiin vuonna 1956 neljä erilaista automaattikiväärin prototyyppiä, joista kaksi oli kerta-automaattisia ja kaksi sarja-automaattisia. Pääesikunnan yhteistyökumppaneina sekä Oy Sako Ab että Valmet Oy:n Tourulan tehdas valmistsivat yhden kumpaakin. Kokeissa parhaaksi osoittautui Valmet Oy:n sarjatuliversio ”koe 56/1”, jonka toimintaperiaate ja pääosat oli konstruoitu venäläisen Tokarev m/40 automaattikiväärin pohjalta. Hyvistä osatuloksista huolimatta kokeissa ilmeni niin monta tarpeettoman suuresta ja ennen kaikkea muodoltaan laippakantaisesta patruunatyypistä johtuvaa epävarmuustekijää, että osoittautui välttämättömäksi hakea lähtökohdaksi kokonaan uusi patruuna. Lännen patruuna katsottiin tulen ulottuvuusvaatimuksiin nähden turhan raskaaksi ja suurikokoiseksi. Mielenkiinnon ensisijaiseksi kohteeksi nousi 7.62 mm:n lyhyt idän patruuna, jonka hylsyn pituus oli 39mm ja rakenne urakantaisena erityisesti

konetuliaseille sopiva.

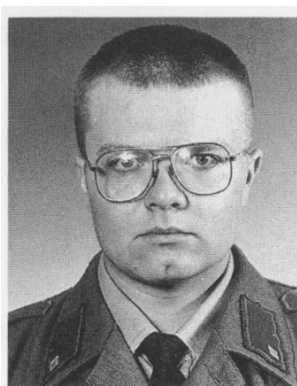
Asemallin valintakokeita varten Suomeen oli tärkeää saada mahdollisimman pian tutkittavaksi ja koeammuntoihin Kalašnikov-tyyppinen sarja-automaattikivääri. Vuoden 1956 oloissa tehtävä tiedettiin vaikeaksi ja idänsuhteiden kannalta arkaluonteiseksi. Siksi Pääesikunta pyrki aluksi tarkistamaan hankintamahdollisuudet sosialististen maiden kanssa kauppasuhteissa olevien tuontiyritysten kautta. Toiveita edetä tätä tietä ei pidetty erityisen suurina. Yhteydenotot tuontifirmoihin tuottivat kuitenkin yllättävän tuloksen. Eräs suomalainen liikemies ilmoitti solmineensa itäryhmittymän maihin sellaisia kauppasuhteita, että Kalašnikov-aseen hankkiminen näytteeksi Puolasta saattaisi olla mahdollista. Ilman kovinkaan suuria onnistumistoihteita Aseosaston tarkastaja Erkki Maristo matkusti yksityishenkilönä Puolaan syksyllä 1956. Varsovassa hänelle esiteltiin ja annettiin Suomeen vietäväksi numeroimaton, selvästi yksittäistyyppinä, todennäköisesti Puolassa valmistettu Kalašnikov-aseen raaka-kappale. Mariston ja puolalaisen yhdyshenkilön mukana kivääri tuotiin osina Gdnaskiin, josta se laivattiin edelleen puolalaisella kauppa-aluksella muun lastin mukana Kotkaan. Välittömästi Suomeen saapumisen jälkeen ase noudettiin Pääesikuntaan tutkittavaksi ja testattavaksi muiden ulkomailta näytteiksi hankittujen kiväärien kanssa.

Suomeen vuonna 1956 ensimmäisenä saadun Kalašnikov-aseen hankintatapa on varsin erikoinen ja suurvaltojen välisen kylmän sodan epäluuloista ilmapiiriä kuvastava. Kesällä 1957 Suomen puolustusvoimille hankittiin Puolasta aivan normaalien ulkomaankaupan pelisääntöjen puitteissa sadan kappaleen kenttäkoesarja uusia Kalašnikov-aseita varusteineen. Mallille annettiin suomalainen nimike 7.62mm:n sarja-automaattikivääri m/57. Ensimmäiseen vuonna 1956 hankittuun näytekappaleeseen verrattuna m/57 oli selvästi sarjavalmisteen ja rakenteeltaan kevyempi. Kenttäkokeilumallien jälkeen valittiin 24.3.1962 jalkaväenkenraalin Sakari Simeliuksen allekirjoittamalla sopimuksella sarjatuotantoon m/62 rynnäkkökivääri. /62 rynnäkkökivääri toimii kaikkien tämänhetkisten rk-asetyyppien ”kantaäitinä” Suomessa.

Teksti Timo Vento Kirjallisuuslähteet

Nedelin Aleksei, Kalashnikov arms.1999. Design Military Parade Ltd.
Palokangas Markku, Sotilaskäsiaseet Suomessa 1918-1988. 1991. Vammalan kirjapaino Oy.
Pääesikunnan taisteluvälineosasto, Rynnäkkökiväärin käsikirja, ensimmäinen osa.1985. Länsi-Savo Oy, Mikkeli.

Kimmo Korhonen SEISKATUVAN RAMBO

**Korhonen
Kimmo Tapio**
KaiPr
Yo
20.11.1974
Sotkamo

Mies, joka oli nielaissut megafonin pahimpaan nälkäänsä. Hajotti kaikki ylienergisyydellään. Seiskatuvan Rambo. "Hajoo mies!"

KIMMO KORHONEN TUNNISTAA ITSENSÄ oitis RUK:n kurssin Manner 204 matrikkelissa olevasta kuvauksesta.

- Kyllä tuo pitää paikkansa, hän naurattaa. Äänen käyttöä piisasi jo siihen aikaan, hän perustelee kommenttia megafonin syömisestä.

Armeija-ajasta Kimmolla ei ole pahaa sanottavaa ja erityisesti RUK:sta on hyviä muistoja. Niin kuin matrikkelikin kertoo, virtaa riitti ja tuvassa oli hyviä tyyppejä. Kimmo naureskelee, että tuvan espoolaispojalla oli kestämistä energisten kainuulaisten kanssa.

- Tuvassamme ei ehkä pärjätty kunnolla vaan älyllä. Olimme ainoat, jotka pystyimme estämään Kirkkojärven marssilla

Sissikomppanian neloisvoiton, hän kuvailee.

- Ehkä sitä edelleenkin tulee puuhailtua välillä liikaa, hän toteaa mainitusta ylienergisyydestä ja kertoo jonkun joskus epäilleen hänellä olevan adhd.

Pohjois-Karjalasta Orimattilaan

Maanpuolustusharrastus on kulkenut Kimmolla koko ajan mukana, vaikkakin armeijan jälkeen matematiikan opiskelut Joensuun yliopistossa veivät hetkeksi kaiken ajan. Meni viitisen vuotta, ettei hän juurikaan ollut mukana maanpuolustustoiminnassa muuten kuin muutamissa kertausharjoituksissa.

- Niissä kävin todella mielelläni, nehan olivat oikeastaan lottovoitto, kun sai muutamassa päivässä reserviläispalkkana tienattua kuukauden opintotuen, hän toteaa.

- Silloin ei tullut lähdettyä mukaan opiskelijareserviläisiin. Periaatteessa aatteellinen toiminta on ok, mutta maakuntajoukoissa innosti toimintapainotteisuus, hän pohtii.

Orimattilaan alun alkaen Valtimolta kotoisin oleva Kimmo on päätenyt erilaisten elämänvaiheiden kautta ehdittyään asua useammassa paikassa pitkin Pohjois-Karjalaa. Ennen armeijaa hän oli vuoden päivät töissä kodinkoneliikkeessä. Opettajan hommia Kimmo teki väliin myös Tohmajärvellä, mihin hän tuolloin kulki vaivaisen 70 kilometrin työmatkaa.

Tenhun haastattelu kourutti

- Ensimmäisen kerran taisin lukea maakuntakomppaniasta lehdestä, olisiko ollut Etelä-Suomen Sanomat, jossa oli Tommi Tenhun haastattelu. Ensin katsoin kovia kuntovaatimuksia, että oma kunto ei riitä eikä se riitä oikein vielä, Kimmo kertoo.

Vuonna 2008 hän kuitenkin meni ensimmäistä kertaa Hämeen Rykmenttiin asian tiimoilta ja komppanianpäällikkö Tenhun haastattelun jälkeen Kimmon ura maakuntakomppaniassa alkoi komentojoukkueen viestimiehenä. Komppanian varapäällikkö hänestä tehtiin niin ikään vuonna 2008, kun silloinen varapäällikkö halusi omien kiireidensä takia vaihtaa tehtävää. Huippuhetkinä maakuntakomppanian ajalta Kimmo mainitsee vuoden 2008 Lahdessa pidetty Puolustus ja turvallisuus – messut sekä Myrsky 10 –harjoituksen. - Myrsky oli oikeaa perusjalkaväkitoimintaa. Siellä pystyttiin suoriutumaan, vaikka meillä oli niin vähän porukkaa, että paperilla meidät olisi tuhottu, hän muistelee harjoitusta, jossa itse oli toimivana päällikkönä.

Jatkuva kehittyminen motivoi

Omista tehtävistään komppaniassa Kimmo toteaa, että paperityöt vievät melko paljon aikaa ja että olisi mukava olla itse toiminnassa enemmänkin mukana. Kehitettävääkin tulee heti mieleen.

- Olisi hyvä, jos kaikkien koulutus olisi selkeästi nousujohteista kun on sekä vanhaa että uutta porukkaa. Uusien henkilöiden tutorointi olisi tärkeää.

Vaikka maakuntakomppania vie paljon Kimmon aikaa, ei hän koe olevan vaikeaa yhdistää työtä ja harrastusta, vaikka esimerkiksi vuodenvaihteessa saattaa tulla kiirettäkin. Kimmo laskeskelee, että on ollut poissa peräti kolmesta isommasta harjoituksesta.

- Komppania on harrastus, jossa todellakin saa ajatukset pois työstä, hän sanoo.

Kimmo toteaa, että motivaatio komppaniassa toimimiseen löytyy yksikön jatkuvasta kehittämisestä ja siinä toimivista ihmisistä. Metsästystä, kalastusta ja ampumista harrastavana hän sanoo, että komppaniassa on tullut uusia tuttavuuksia myös niiden lajien parista.

Teksti Kaarina Honkalammi **Kuvat** Kaarina Honkalammi ja RUK:n kurssimatrikkeli 204 Manner

[mukaan toimintaan]

KESÄYÖ MARSSIEN

Päijät-Hämeen maakuntakomppania osallistuu **27.5.** Vantaalla pidettävään marssitapahtumaan. Marssilla mukana myös ryhmät Poliisilta ja Pelastuslaitokselta. Olisi hienoa, jos Maakuntakomppania osallistuisi myös omalla ryhmällä.

Marssin osallistumismaksu 25e kerätään myöhemmin, kun saadaan porukka kasaan. Matkan pituus 40km. Jos olet lähdössä mukaan, niin omatoimisen **HARJOITTELUN** voi aloittaa **HETI**. Ilmoittautumiset sähköpostilla allekirjoittaneelle.

Ilmoita
-Nimi
-Henkilötunnus
-Osoite / kotikunta
-Sotilasarvo

Harjoitusmarssit 25km lauantaisin
16.4 30.4 ja 7.5

Lähtö
07.00 Upseerikerhon parkkipaikalta.

Varustus
M91, baretti, mustat varsikengät, vihreä reppu, paino 10kg, juomaa ja pikkupurtavaa

Kurssinjohtaja
Kersantti (res.)
PETRI RUUSUNEN
044-5325360
petri.ruusunen@maakuntakomppania.fi

Lisätietoja:
www.kesäyönmarssi.fi
Sivuilta löytyy lähes kaikki tarpeellinen tieto marssitapahtumasta.

MUISTA MYÖS

Ampumaillat 5.5. 17-21 ja 19.5. 17-21

Jalkamarssi la 23.4.
Lähtö upseerikerhon parkkipaikalta klo 7.
Ilmoittautumiset ja lisätiedot
Vesa Pyykkö p.040-8417235

Lihaskuntotestejä järjestetään seuraavasti:

20.3 sunnuntai klo 17.00 HämR pallosali
Huhtikuussa ei testejä
8.5 sunnuntai klo 17.00 HämR pallosali
12.6. sunnuntai klo 17.00 HämR pallosali

Cooperin testit
7.5 lauantai klo 10.00
18.6 lauantai klo 10.00
3.9 lauantai klo 10.00

Cooperit juostaan Radiomäen kentällä
Pikku Vesijärven rannassa.

Kesä tapahtuma
Miljazz 10.6. Hennalassa

VARMISTIN 2011
©Päijät-Hämeen Maakuntakomppania